

PROKOFIEV
KODALY
LIEBERMANN
KERNIS
SZILAGYI
BORBELY

HUNNIA RECORDS

FOR FLUTE AND PIANO

Szabolcs Szilágyi

Wm. S. Haynes 19.5K Custom Gold Flute

László Borbély

Steinway & Sons Model D Grand Piano

THE FLUTIST

When is the first time in a climber's life that they ask themselves if they are ready to conquer the highest peak in the world? And when does the moment come when he actually sets out to conquer it? When he no longer wishes to leave his footprints as a runner-up on the path trodden by others, but chooses the much more difficult path, the untrodden path, alone. And he does so by pushing his own limits. Driven by the challenge, the curiosity, the joy of discovery into the unknown...

The performer is often preoccupied by similar thoughts.

In particular, whether it is necessary, or even right, to follow conventions (the beaten track) when recording music, for example, or whether the performer can claim the right to show the listener the world he lives in, the world he knows best, with all its beauty and its countless oddities, even risks? Should he let the listener into his own territory, that is, into a strange and individual dimension that the audience may not have known existed until now? One that is neither familiar to the listener from the safe distance of the concert podium, nor can it be reproduced by the experience of listening to music at home. More simply: does the performer dare to be personal enough? Because that's the point. Nowadays, a carefully crafted recording gives the listener the illusion of a world believed to be flawless, a care that is fundamentally designed to cater to the perfectionism of the audience. A 'different' kind of care is therefore needed, one that can breathe life into even a recording.

Our intention in making this record was therefore to create the most natural, realistically transcendent material possible, capable of speaking to the audience.

The works on the album and their authors are much more closely related than one might at first think. One composition each by two Eastern European geniuses (Kodály and Prokofiev) and two contemporary American composers (Liebermann and Kernis) is closely similar in genre, easily paired. Prokofiev's and Liebermann's sonatas have strong dramatic elements and are also the most significant, and without exaggeration, landmark compositions in the flute repertoire. Prokofiev's startling eclecticism and inimitable mood swings are all imprints of a deeply undulating tradition. Liebermann's work also draws on tradition, but with more naturalistic and direct means than his predecessor - there are few more extreme works. Both sonatas demand witchcraft virtuosity from both instrumentalists.

The two (single-movement) lyrical compositions, written at the same distance from the beginning and the end of the last century (Kodály in 1905, Kernis in 1995), display universal musicality by not merely enriching the repertoire of one instrument, but by presenting themselves as 'pearls of truth' in their own right. Kodály's Adagio, originally written for violin and piano, is a very frequently played piece in the repertoire (and for good reason). What is more exciting is that, adapted for flute, it is heard as a new work despite the fact that the transcriber, Mark Sparks, did not add or take a single note from the original. An interesting parallel is that Kernis's work was also originally written for violin and orchestra, followed somewhat later by a flute adaptation. This makes it quite clear that these transcriptions were not merely intended to enrich the repertoire, as mentioned above, but were new 'dialects' of the same works created by the particularities of the instrumentation.

Szabolcs Szilágyi

www.szabolcsszilagy.com

THE PIANIST

For a long time, my ambitions as a soloist prevented me from playing chamber music freely. Until the moment when I realised (thanks to my many, many great chamber partners) that playing together need not make us give up our individual intentions, but rather!

Chamber music (no matter how many of us are playing) is liberating precisely because each player creates something in his or her own place and time. It is this act of creation in the most mundane sense that can lift any activity out of the drabness of everyday life, and thus, through the performer, bring the work(s) being performed to life.

What was particularly exciting about this project was that the collaboration of two ENTIRELY different instruments and two ENTIRELY different players (yet moving on the same artistic platform) resulted, at least I hope, in a particularly exciting and fruitful encounter.

As in all art, I believe that the most important element in music-making is confrontation: opinions, feelings, ideas collide. But I also have to collide my own opinions with those of the composer (which is nothing other than music wrapped in written music); the quoque that develops between the two can be the basis for a true music-making, free of all external influences, without frills, but all the more emotional. I also need to communicate what I think about the work as a performer with my musical partner. They build the kind of willingness to compromise that brings things to the surface rather than obscuring them.

It has been a pleasure to work on this album, and I wish that listening to it will always give its listeners the same freshness with which we made it.

László Borbély

www.borbelylaszlo.hu

MICROPHONES

Flute: DPA4011, sE Electronics Z5600a II large-diaphragm condenser Tube

Piano: AEA R88 MkII Stereo Ribbon

Room: DPA4007

Vajon egy hegymászó életében mikor merül fel először a kérdés, hogy készen áll-e meghódítani a világ legmagasabb pontját? És mikor jön el a pillanat, amikor már ténylegesen is elindul meghódítani azt? Amikor már nem csupán a mások által kitaposott ösvényen kívánja hagyni a lábnyomát sokadikként, hanem a sokkal nehezebb utat, a járatlan ösvényt választja, egyedülként. És mindezt a saját határait keresve-feszegetve kívánja végrehajtani. Űzi a feladat, a kíváncsiság, a felfedezés öröme az ismeretlenbe...

Az előadóművészt is sokszor foglalkoztatják hasonló gondolatok.

Nevezetesen, hogy kell-e, egyáltalán, szabad-e a konvenciókat (a kitaposott utat) követni például egy lemezfelvétel során, vagy az előadóművész jogot formálhat arra, hogy megmutassa azt a világot a hallgatónak, amiben él, tehát amit a legjobban ismer, annak minden szépségével és számtalan furcsaságával, akár kockázatával? Engedje-e be a hallgatót a saját territóriumába, vagyis abba a különös és egyéni dimenzióba, amelyről a közönség eddig talán nem is tudta, hogy létezik? Amely sem a koncertdobogó biztonságos távolságából nem lehet ismerős a hallgatóság számára, sem az otthoni zenehallgatás élménye nem képes azt visszaadni. Még egyszerűbben: mer-e az előadó eléggé személyes lenni? Mert ez a lényeg. Manapság a gondosan elkészített felvétel egy hibátlannak hitt világ illúzióját kelti a hallgatóban, mely gondosság alapvetően a közönség maximalizmusának kiszolgálására jött létre. Egy "másfajta" gondosságra van tehát szükség, amely életet tud lehelni még egy felvétellel is.

E lemez készítésekor szándékunk tehát a lehető legtermészetesebb, reálisan transzcendens, a közönséget megszólítani tudó anyag elkészítése volt.

Az albumon szereplő művek és szerzőik sokkal szorosabb kapcsolatban állnak egymással, mint azt az első pillanatban gondolnánk. A két kelet-európai gényusz (Kodály és Prokofjev) és a két kortárs amerikai szerző (Liebermann és Kernis) egy-egy kompozíciója műfaját tekintve egymással szoros hasonlóságot mutat, könnyen párba állítható. Prokofjev és Liebermann szonátaí erős drámai elemeket vonultatnak fel, ezen túlmenően pedig a fuvala-repertoár legjelentősebb, túlzás nélkül állíthatóan mérföldkőnek számító kompozíciói. Prokofjev megejtő eklekticizmusa és utánozhatatlan hangulatváltásai mind-mind egy mélyen hullámzó tradíció lenyomatai. Liebermann darabja ugyancsak a tradíciókon nyugszik, elődjénél azonban naturalisztikusabb és direktebb eszközökkel hat a hallgatóra – kevés végletesebb mű létezik ennél. Mindkét szonáta boszorkányos virtuozitást követel meg mindkét hangszeres előadótól.

A két (egyétéles) lírai kompozíció, melyek a múlt század elejétől és végétől is azonos távolságban születtek (Kodályé 1905-ben, Kernis-é 1995-ben), az egyetemes zeneiséget jelenítik meg azzal, hogy nem egy hangszer repertoárját színesítik csupán, hanem önállóan is "igazgyöngyökként" jelenítődnek meg előttünk. Kodály eredetileg hegedűre és zongorára írt Adagio-ja a repertoár igen gyakran játszott darabja (nem véletlenül). Ami ennél sokkal izgalmasabb, hogy fuvalára átdolgozva annak ellenére halljuk újszerűnek, hogy az átdolgozó, Mark Sparks egy hangot sem tett hozzá, vagy vett volna el az eredetiből. Érdekes párhuzam, hogy Kernis műve is eredetileg hegedűre és zenekarra készült, ezt követte valamivel később a fuvala-átdolgozás. Teljesen egyértelművé téve azt, hogy ezen átiratok nem pusztán a repertoár gazdagítására készültek, mint azt már fentebb említettük, hanem ugyanazon műveknek a hangszerezési sajátosságok okán létrejövő újabb és újabb "dialektusai".

Szilágyi Szabolcs

www.szabolcsszilagyicom

Szólista ambícióim hosszú ideig gátoltak a felszabadult kamarazenélésben. Egészen addig a pillanatig, amikor tudatosult bennem (hála sok-sok remek kamarapartneremnek), hogy az együttjáték nem kell, hogy egyéni szándékaink feladására indítson minket, sőt!

A kamarazenélés (akárhányan is üzik) pont azért válik felszabadító erejűvé, hogy minden játékos a maga helyén és a maga idejében valamit teremt. Ez a földi értelemben vett teremtő aktus az, mely bármely tevékenységet ki tud emelni a hétköznapi szürkeségéből, így az előadón keresztül a megszólaltatott műve(ke)t is képes életre kelteni.

Ebben a projektben is az volt különösen izgalmas, hogy két ENNYIRE különböző sajátosságú hangszer és két ENNYIRE különböző (mégis, azonos művészi platformon mozogni tudó) játékos együttműködése – legalábbis reményeim szerint -, egy különlegesen izgalmas és gyümölcsöző találkozást eredményezett.

Ahogy minden művészetben, úgy a zenélésben is a legfontosabb elemnek a konfrontációt tartom: vélemények, érzetek, eszmévilágok ütköznek. De ütköztetni kell a saját véleményemet is a zeneszerzőével (ami nem más, mint a leírt kottafejekbe csomagolt zene); a kettő(nk) közt kialakuló kvóciens lehet az alapja egy igazi, minden külső behatástól megtisztított, sallangmentes, de annál érzelemdúsabb muzsikálásnak. Ütköztetnem kell továbbá mindazt, amit előadóként gondolok a művekről a muzsikussal partnerrel is. Ezek építik ki azt a fajta kompromisszumkészséget, mely a dolgokat nem elkendőzi, hanem felszínre hozza.

Öröm volt ezen a lemezen dolgozni, s kívánom, hogy hallgatása is mindig azt a frissességet adja hallgatójának, amellyel mi is készítettük.

Borbély László
www.borbelylaszlo.hu

FOR FLUTE AND PIANO

TRACK LIST

1. Sergei Prokofiev (1891-1953): Sonata D major for Flute and Piano, Op.94: I. Moderato	07:50
2. Sergei Prokofiev (1891-1953): Sonata D major for Flute and Piano, Op.94: II. Scherzo, Presto	04:35
3. Sergei Prokofiev (1891-1953): Sonata D major for Flute and Piano, Op.94: III. Andante	03:26
4. Sergei Prokofiev (1891-1953): Sonata D major for Flute and Piano, Op.94: IV. Allegro con brio	06:23
5. Zoltán Kodály (1882-1967): Adagio*	07:34
6. Lowell Liebermann (1961-): Sonata for Flute and Piano, Op.23: I. Lento	10:16
7. Lowell Liebermann (1961-): Sonata for Flute and Piano, Op.23: II. Presto energico	03:30
8. Aaron Jay Kernis (1960-): Air	10:23

Total time:	53:57
-------------	-------

* Originally for Violin and Piano, transcribed for Flute and Piano by Mark Sparks

Recording at **SuperSize Recording**, 29-30/5 & 4/12/2021

Piano technician: **Balázs Tóth**

Balance and recording engineer: **Gábor Halász**

Mastering engineer: **Tom Caulfield**

Recorded audio format: **Native DSD256** (Pyramix, Merging Hapi)

Publisher's reader (English): **Kata Ittész**

Photo: **Andrea Felvégi, Mihály Borsos**

Producer: **Róbert Zoltán Hunka**

©2022 **Hunnia Records & Film Production**

www.hunniarecords.com

HRES2213

HUNNIA RECORDS